

приближи се до прозореца и видѣ, че по двора на затвора се движатъ хора облечени въ бозави халати, по чехли и го-логлави . . .

Не бѣ виждалъ толкова хора и тъй много да си приличатъ: всички въ еднакви халати, по чехли, остригани до кожа, бледи и мрачно замислени, пристѣпватъ тромо, мълчаливи, сѣкашъ си сж омръзнали единъ на другъ. А надъ тѣхъ високо слънчеви лъчи пре-блѣсватъ косо, отплѣсватъ се отъ далечни покриви и ни единъ лъчъ не пада върху тѣхъ. Слънцето и то като че искаше да имъ напомни, че грѣе, но не за тѣхъ. Само разведреното бездънно небе единчко ги гледа отъ шеметни висини, спокойно като окото на мждрецъ.